

MÉG A HALÁL ÁRNYÉKÁNAK VÖLGYÉBEN SEM KELL FÉLNED!

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2020. augusztus 20.

A mai napon szeretnék felétek egy olyan üzenettel szolgálni, amely nekem abban az értelemben a szívem közepe, hogy nagyon szeretek erről a dologról prédikálni. Ez egy olyan dolog, ami mindannyiunkat érint, függetlenül az életkortól, nemtől, függetlenül attól, hogy házas vagy, vagy nem vagy házas, függetlenül attól, hogy milyen körülmények között élsz, hogy milyen végzettséged van, hogy van-e sok diplomád, vagy nincs. Tehát teljesen független minden körülménytől abban az értelemben, hogy mindenki átmegy olyan dolgokon, amelyeket úgy hív a Biblia, hogy pusztaság, bizonyos fordításokban úgy, hogy egy vad terület, vadon. A pusztaságról mindannyian hallottatok már, és hogy ki lehet abból jönni, meg lehet abból szabadulni. De ez egy olyan területe az életünknek, ami mindannyiunkat elér, vagy mindannyian szembesülünk vele, és mindannyian át kell, hogy menjünk rajta. Nem olyan dolog ez, mint ahogy a mondás tartja bizonyos emberekről, akiknek olyan könnyű és olyan egyszerű az élete, hogy az ilyen emberek burokból születtek, teljesen védve vannak minden környezeti hatástól, minden olyan dologtól, amely negatívan érintené őket. Ez egy mondás, és rá lehet fogni ezt bizonyára pár emberre, de nincs olyan ember, aki ne szembesülne időről időre olyan dolgokkal, amelyre azt ne lehetne mondani, hogy ez kemény vagy száraz vagy kietlen.

Szeretném, ha odalapotnátok a Máté evangélium 4. fejezetére, és az egyik leghíresebb pusztai történetet szeretném itt felolvasni. Legalábbis az első két versét egyelőre, amikor Jézus a pusztaságba került és szembesült azzal, hogy van egy hely, ahol nem olyan jó lenni, és nem is feltétlenül kell ott sokat lenni. De bizonyos időt az ember eltölthet ott úgy, hogy tanul belőle valamit, és nem úgy megy át rajta, hogy teljesen kiüresedik, teljesen lerongyolódik, tönkremegy, vagy éppen nem is jön ki belőle, hanem benne marad. Hanem ki lehet belőle úgy jönni, hogy az ember erővel teljes, hogy valamit megtanult és felkészült. Tehát a Máté evangélium 4. fejezetének első két versét olvasom, ami így hangzik:

Máté 4,1–2.

1. Akkor Jézus vitették a Szellemtől a pusztába, hogy megkísértessék az ördögtől.

2. És mikor negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végre megéhezett.

Ez csak két igevers a Bibliában. Azt gondolná az ember, hogy ebben olyan túl sok minden nincs. Ott volt a pusztaságban, a kietlen helyen negyven napig. Az életének egy rövid szakasza ez, mit lehet erről beszélni? De most beszéljünk erről egy kicsit többet. Az első és legfontosabb, ami számomra évekkal ezelőtt döbbenetes volt, és biztos hallottad már ezt tőlem, hogy nem azért került Ő oda, mert valamit eltévesztett. Nem azért, mert összeesküdtek ellene a rossz dolgok, és a rossz körülmények ártatlan áldozataként belekerült egy olyan helyzetbe, hogy szegény Jézusnak keresztül kellett menni azon a pusztaságon negyven napig, hanem azt írja itt a Biblia, hogy a Szellemtől vitették a pusztába. Elmondom még egyszer, Isten Szellemétől vitették a pusztába! És mielőtt azt gondolnád, hogy minden egyes nehéz és pusztaság helyzet az életben egy olyan helyzet, ami Istentől ered, az Ő akaratából való, el kell, hogy mondjam, a legtöbb nem ilyen. Nagyon sokszor azért kerülünk pusztaság, kietlen, száraz helyre, mert mi rontottunk el valamit, és saját magunkat löktük be oda. Saját rossz döntéseink, a nem megfelelő gondolkodás-módunk, a meg nem újított értelmünk és érzelmeink miatt helyeztük magunkat olyan helyzetbe, ami miatt úgy érezzük, hogy olyan helyen vagyunk, hogy most aztán mindennek vége. Nagyon sokszor az, hogy az ember rossz helyen van, az saját maga miatt van.

Itt azonban ez egy olyan példa, ahol meg kell látnunk, hogy ha valaki igazán éretté akar válni Krisztusban, tehát fel akar növekedni, akkor vannak olyan helyzetek és olyan lehetőségek, még ha nem is Istentől vannak, hanem akárhonnan a világból érkeznek megpróbáló tényezők, élethelyzetek, amelyek letesztelnek. Vannak olyan élethelyzetek, amelyek próbára

teszik a béketűrésedet, a hitedet, a türelmedet, próbára teszik az állhatatosságodat, a kitartásodat, próbára tesznek téged, és megkérdezi az a helyzet tőled, hogy te hogyan tudsz ebben a helyzetben megállni? Ilyen helyzettel mindannyian találkoztunk és még fogunk is. Én nagyon szeretek az élethelyzetekre úgy tekinteni, szinte minden élethelyzetre, hogy az egy teszt. Nem feltétlenül Istentől jövő teszt, nem feltétlenül egy ördögi teszt, hanem egyszerűen egy olyan teszt, ahol én bizonyíthatom, hogy az én hitem, az én bizodalمام abban van, abban a személyben, akitől ered a Biblia, aki újjáteremtette a szellememet, akire én felnézek. Tehát van lehetőségem minden egyes élethelyzetben bizonyítani azt, hogy az én reménységem nem repül el. Az én hitem szilárdan a kösziklán van a Krisztusban.

Visszatérve erre a helyre, beszéljünk egy kicsit erről a pusztáról. Akármilyen okból is kerültél olyan élethelyzetbe, ami miatt úgy érzed, hogy egy száraz, nyögvenyelős, hosszú ideig tartó nehézségben, próbában vagy, tudd meg, hogy Isten ott veled van! És Isten soha-soha nem akarta azt, hogy az ember hosszú időket töltsön el azokon a kietlen, puszta helyeken, ahová időnként mi a saját hibánkból belekerülünk. Hadd mondjam el neked, főleg, ha szolgáló vagy, vagy szolgálatra készülsz: az, hogy az ember mennyi időt tölt el a pusztaságban, annak van egy minimum időszaka. Azt nem tudod lerövidíteni. Viszont meg tudod hosszabbítani!

Egy egyszerű példát mondok. Az egyik legismertebb pusztai vándorlás történet a világtörténelemben a zsidók Egyiptomból való kivonulása. Tizenkét napos utat kellett volna nekik – egy rövid időt – eltölteni a pusztában, a rabszolgaságtól a Kánaán földjéig. Kijöve az elnyomásból, a megaláztatásból, a nyomorból a szabadságba, át a pusztán a Kánaán földjére, a tejjel-mézzel folyó teljes ellátásnak a földjére. Tizenkét napot kellett volna ott tölteni. Ezt a tizenkét napot azért kellett volna eltölteni ott, mert tizenkét napig tart az a pár kilométert legyalogolni Egyiptomból Izraelig, a Kánaán földjéig. Kétféle ember nem tud negyven kilométeres sebességgel futni, hogy ez csak hat nap legyen. Tehát volt ez a maximum kényelmes út, ami negyven évig tartott úgy, hogy a többségük be sem ment. Tehát mi is keresztülmegyünk puszta szakaszon, és ennek a pusztának volt valamiféle célja a zsidók számára.

De ne rohanjak ennyire előre, kicsit beszéljünk arról, hogy mi van a pusztaságban? Ha csak ezen az Igén gondolkozunk, vagy ha jártál már Izraelben, vagy a tévében láttál már egy sziklasivatagot, egy igazán kietlen puszta helyet, tudhatod azt, hogy ott kevés dolog nő ki a földből. Az nem az a hely, ahol nagyon buja a növényzet, nem az a hely, ahol nagyon sok víz lenne, nem az a hely, ahol nagyon sok élelem lenne, és ezek mind-mind szimbolizálnak valamit. Ezek mind-mind képviselnek valamit, és lehet, hogy te is érezted már az életedben úgy, hogy össze van száradva a szád, ha nem is fizikai értelemben, de szellemi értelemben, meg lelki értelemben, hogy jöjjön már valami frissesség az életembe, mert megálltam egyszerűen a növekedésben, nincs megújulásom. A pusztaságban elszigetelődés van. A pusztaságban, ahol a zsidók is voltak, amikor már kijöttek Egyiptomból, de még a rabszolgatartó egyiptomi környezethez képest is, ami egy elnyomás volt a számukra, és egy puszta vidékre kerültek, mégis pár nap után már vissza akartak menni. Miközben előttük a cél az volt, amit Isten mondott nekik, hogy ott az ígéret földje, amit én nektek adtam. Tehát azon a helyen, amit mi pusztaságnak nevezünk, vagy amit a Biblia pusztaságnak nevez, ott van egy bizonyos fajta elszigeteltség, és valljuk be őszintén, rendkívül kényelmetlen hely. Rendkívül kényelmetlen hely. Gondolj bele, ha még nem jártál Izraelben, ezután majd fogsz, hiszem. Ha máskor nem, akkor majd a mennyei Jeruzsálem, mikor a földre száll, akkor majd ott együtt sok időt töltünk, de ha van lehetőséged még e földi testben elmenni Izraelbe, mindenféleképpen menj el Izraelbe, vagy akár velünk, és át fogunk menni a pusztán. Fölülünk Jeruzsálemben a buszra, és elmegyünk mondjuk a Holt-tengerhez, ami Jeruzsálemtől délre van. És amikor kijössz Jeruzsálemből, egyre kietlenebb puszta a hely és vidék, amit látni fogsz, és azt fogod magadtól kérdezni, hogy ez a tejjel-mézzel folyó föld? Mi ebben olyan szép? Sziklasivatag, szárazság, nincs élőlény, nem repkednek a madarak, néha egy-két vadászgép elrepül feletted, mert azok ott járnak, az izraeli légierő, de egyébként kétezer évvel ezelőtt is ott csak vadállatok voltak és

olyan állatok, amelyek alkalmazkodtak ehhez a rideg és zord környezethez. Nappal óriási meleg van. Nagyon-nagyon meleg van. Nem csak Izraelnek ezen a részén, hanem minden egyes sivatagban és minden egyes puszta helyen a világon, ahol akár 40-50 fok is van napközben. Tehát nem egy kellemes hely. Nem az a hely, ahol a lábadat belelógatod a tengerbe, és legyezed magad és locsolod magad a pálmafaág alatt, és jól érzed magad. Azért mondom mindezt, hogy egy kicsit beleképzelj magad ebbe a helybe, hogy Jézus itt töltött negyven napot és negyven éjszakát. Jó, ha tudod a pusztaságról, a sivatagokról, hogy nappal nagyon-nagyon meleg van, éjjel pedig közel 0 fokra lehül a hőmérséklet. Tehát ha csak azt nézzük, hogy az emberi szervezetre milyen hatást gyakorol egy ilyen 40-45 fokos hőingadozás egy nap, huzamosabb ideig, akkor azt fogod mondani magadban, hogy én oda se akarok menni! Mi van ebben olyan, amit meg kell nézni? Mindenképpen úgy hiszem, hogy el kell menni, lehet, hogy nem ez lesz rád nagy hatással Izraelben, de engem ez nagyon megérintett, amikor először jártam ott. Ahogy Jeruzsálemből mentünk délre, ott ültem a buszon az ablak mellett, néztem ki jobbra, egyszer csak azt vettem észre, hogy potyognak a könnyeim, hogy Jézus itt járt, és itt volt az a szakasz, amit az előbb felolvastam, vagy legalábbis egy ilyen helyen, ha nem is pontosan ugyanott. Olvasom még egyszer az Igét ezeknek a fényében, értelmezzük együtt.

Máté 4,1–2.

1. Akkor Jézus vitették a Szellemtől a pusztába, hogy megkísértessék az ördögtől.

2. És mikor 40 negyven nap és 40 negyven éjjel böjtölt, végre megéhezett.

Negyven nap és negyven éjjel. Rendkívüli módon próbára teszi az embert az a hely, amit itt a Biblia pusztaságnak nevez. Lehet ez egy fizikai hely, de nagyon sok élethelyzetben ez egy szellemi hely, vagy inkább egy lelki hely, ahol az ember a pusztaságban van. Ki az, aki egyáltalán nem érti, hogy miről beszélek? Nincs kéz a magasban. Tehát azt hiszem, nagyjából értitek, miről van szó, amikor az ember olyan semmilyen állapotban van. Ez a pusztaság olyan hely, amit egyszerűen túl kell élni. Túlélni akkor tudod, ha megállsz kietlenül, és azt mondd, hogy akármeddig is tart, akármit is kell csinálnom, akármit is kell tennem, nem adom fel, és nem engedem, hogy az a szárazság, ami kívül van, egy belső szárazsággá váljon. El lehet jutni oda, hogy amikor az ember szembesül újra és újra ilyen kietlen helyekkel, hogy az a víz, ami bennem van, az feltör belőlem, és hatást gyakorol arra, ami kívül van, de semmiképpen sem az a dolog határoz meg engem, amit kívül érzek és látok. Isten nem arra teremtette az embert, hogy pusztaságban éljen.

Gondolj Ádám teremtésére. Mit látunk ott? A paradicsom, az Édenkert, az a hely, amit olvasunk a Biblia első lapjain, az milyen hely volt? Egy száraz, kietlen, terméketlen föld? Nem! Nem! Az egy olyan hely, egy olyan fizikai és szellemi értelemben is bőséges hely, ahol az ember jól érzi magát. A pusztaság nem az a hely, ahol jól érzed magad. De rendkívül fontos a jellemfejlődésed miatt, hogy győztesen, sikeresen átmenj rajta, mert vannak dolgok, amiket nem tudsz megtanulni ebben a testben, ebben az életben anélkül, hogy ne kerülnél ilyen helyzetekbe, amiket meg kell oldanod, amikre reagálnod kell jól, pozitívan, Isten Igéje alapján. Egyszerűen az Édenkertben, ahol minden előtted van, és minden rendben van, és minden gyümölcs ott van előtted a fán, csak le kell szakítani – és ez a szellemi helyünk, ahova minket Isten behelyezett Krisztusban –, az ember így nem tanulja meg a kitartást. Nem tanulja meg a hitet, és nem tanulja meg azt, hogy bízni kell az Úrban akkor is, amikor nem látom ezeket. Ami miatt a zsidók elbuktak ott a pusztában, legalábbis a többségük, elhullottak, az pontosan ez volt, hogy nem voltak hajlandóak megbízni az Úrban, abban, amit Ő mondott. Azonnal a rossz körülmények miatt lázadtak, azonnal zúgolódtak, azonnal kifogást kerestek, azonnal ellene mentek Mózesnek, és már meg akarták kövezni Mózeset is meg a két kémet is, Józsuét és Kálebet. Amikor jó hírt mondtak, jót mondtak, hogy nekünk nem kell itt élni éveket, bemehetünk arra a földre. De nem, a többség inkább az érzelmeitől vezetve engedte, hogy az elkeseredés, a kilátástalanság, a könnyebbik út, az érzelmek meg nem zabolázása teret nyerjen és

teljesen elborítsa őket. Tudod, amikor az ember hitben jár, akkor nem mindig olyanok a körülmények, a látható dolgok, amelyek azt bizonyítanák, hogy hát igen, neked hinned kell, mert sokszor az ellenkezője az, amit látunk, mint amiben hiszünk. Amikor az ember a pusztában van, akkor ott van az ígéret, sőt ott van a tény, hogy vedd birtokba, ott van az igazság, hogy vedd birtokba azt a földet, amit Isten neked adott. De sokszor át kell menni olyan dolgokon, amelyek bennünket megfegyelmeznek, aláztatva nevelnek, és arra a helyre építenek fel, hogy ténylegesen kiábrázolódjon bennünk a Krisztus. Ezt nem kell keresni, ezt nem kell kérni, hogy hadd mehessek át ilyen helyeken. Erre nem kell vágyakozni, ezek jönnek. Vannak dolgok, amik azért jönnek, mert elrontottál valamit, és vannak dolgok, amelyek egyszerűen elősegítik azt, hogy fejlődjél, akkor, ha tudod, h hogyan állj hozzá.

Amit Isten kér, és amit Isten vár tőled és tőlem, és minden egyes hívőtől, az a megfelelő magatartás és a megfelelő hozzáállás akkor, amikor szembesülsz valami nehézséggel. Amikor valami megbánt, amikor valami megsérti a szívedet, a lelkedet, amikor valami fájdalom van a testedben. Amikor nem úgy alakulnak a dolgok, ahogy elvártad volna, amikor nem úgy, nem abban az ütembe fejlődsz vagy növekszel, vagy épülsz, ahogy szeretted volna. Amikor nem úgy alakulnak a dolgok, ahogy azt remélted volna, akkor tudod bizonyítani, hogy a látható dolgok ellenére is hiszel abban, és hiszel annak, aki szólt. Amikor ez a hit megvan benned, akkor te is azt fogod mondani még a pusztában is, hogy nem engedem meg se magamnak, se a családomnak, se a vállalkozásomnak, se a szolgálatomnak, se semminek, hogy ez a lefelé tartó spirál engem elragadjon, hanem én bízom az Úrban, és dicsérem az Urat azért, mert Ő jó! Áldjad én lelkem az Urat, akármilyen helyzetben is vagyok, áldjad az Urat, mert Ő jó! Énekeltük, hogy feletted való jóm nincsen, még a pusztaságban sem. Ő mindig ott van, mindig ott van veled, és meg akar nyilvánulni. De nem fogja rád erőltetni azt, amit neked kell megtanulni. Ez pedig az, hogy legyél fegyelmezett. Ez a fegyelmezetség nagyon sokszor arról is szól, hogy nem engedem meg az egódnak, hogy teret nyerjen. Itt máris belép az, hogy ez bizony nem kényelmes. Sőt, ez fájdalmas. Mert az egó, az éntudat, az öntudat, hogy én vagyok valaki, csak úgy magamban, ez próbál téged abba az irányba vinni, amit a Biblia úgy nevez, hogy a test cselekedetei, ami mindig az ellen lesz, ami a szellemedben van. A szellem a test ellen törekszik, a test a szellem ellen.

Tehát ma sokan a pusztaságban élnek, a kietlenségben élnek, száraz helyen, és nagyon sokszor ezt arról lehet lemérni, és értsd jól, amit mondom, de azt hiszem, hogy lehet élni a pusztaságban, ahogy a zsidók is éltek negyven évig. Lehet ott élni, és a pusztaságban, ahol te szabad vagy, még mindig jobb, mint a rabszolgaság, úgy gondolom. De a pusztaságban nincs növekedés! Meg kell nézni magunkat, hogy ha ott vagyunk hosszú ideig, akkor ki kell tartanunk abban, és át kell mennünk ezen a dolgon, vagy esetleg változtatni kell, hogy legyen növekedés – a személyes életünkről beszélek most. Nagyon sokszor nem látjuk Isten dicsőségét, sőt, magát Istent sem a hétköznapi száraz, unalmas óráinkban. De Ő akkor is ott van. Ő akkor is azt akarja, hogy fel legyen fedve előtted, a te szemeid előtt. Lehet, hogy úgy érzed, hogy Isten veled van itt a gyülekezetben, itt folynak a könnyeid, és folynak a könnyeink a dicsőítés közben, és imádjuk Őt, és szinte kézzel foghatóan érzékeljük az Ő jelenlétét. Hallasz egy jó tanítást, és azt mondd, hogy igen, az Isten valóságos, és megragadom Őt! Örülsz akkor, amikor mindenki örül, és látod, és érzékeled, és tapasztalod Isten jóságát, amikor jó dolgok történnek veled.

De nem látod Istent akkor, amikor elveszíted a munkahelyedet, elkezd fájni a nyakad, elkezd a gyereked lázadni ellened. Elkezd a gyermeked tanára valami rossz dolgot mondani a gyermekedről. Elkezdenek bonyolult, nehezen feldolgozható és nehezen megérthető dolgok történni az életedben. Összezavarodottság van benned és körülötted, és nem látod Istent a pusztaságban, de Ő ott van akkor is, és meg akar nyilvánulni. Ő nem hagyott el téged akkor sem, ha úgy érzed, vagy úgy látod, vagy úgy gondold. Ő akkor is veled van. Az az egyetlen kijelentés életre szólóan elvezérelhet téged a békesség vizén egész életedben, amit Jézus mondott akkor, amikor feltámadt a halálból, és a tanítványoktól elköszönt:

Máté 28,20.

20. Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és ímé, én titeletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen.

Ő ezt mondta. Halld a szót, amit Ő mondott, hidd el és ragadd meg! Ha így van, akkor én akárhogy érzem, akármit gondolok, akárki van ellenem, Ő velem van. Ő nem hagyott el engem. Nem hagyott el téged sem. Halleluja!

Mondok neked valamit. Akármit csinálsz újjászületett hívőként, nem is fog elhagyni téged. A megnyilvánult, a kézzelfogható, szinte kézzelfogható valóságos jelenlétét azonban nem érzékeljük sokszor. Főleg ez az, ami hiányzik a pusztaságban, az Ő megnyilvánulásai, az Ő kéz-zelfogható „megölelem Őt és itt van velem, és együtt örvendezünk” érzés, ez nincs ott a pusztaságban. Ott van a szívedben, a hitedben, hogy Ő velem van, de a megnyilvánult része az ilyenkor hiányzik, és ez az a pont, amikor neked azt kell mondanod, hogy én hiszek benned, Uram! Mindegy, mit látok, mindegy, mit érzek. Te velem vagy akkor is, ha nem látom, ha nem érzem. Akkor is Te velem vagy, és már kezdhethénk énekelni megint. Ugye? Mert van egy ilyen gyönyörű dalunk. Nem a mienk, de mi is énekeljük. Halleluja!

Még egy kicsit erről a pusztaságról. Ugye, mennyit lehet erről beszélni? Pedig csak egy Ige és még bele se mentünk a mélyébe. Van úgy, hogy az ember imádkozik, van úgy, hogy az ember böjtöl, van úgy, hogy az ember közösségben van az Úrral, de Jézus itt negyven napon keresztül imádkozott és böjtölt. Ugye, ezt olvassuk az Igében?

Mit jelent az imádság? Hogy térdepelt és akkor mormolt valami akármit, akár a Zsoltárokat mormolta fejből? Nem! Én úgy hiszem, hogy Jézus úgy imádkozott, ahogy imádkozni kell, kommunikált, beszélgetett Istennel. Nem egyfajta vallásos imádságban volt, ami nélkülözte volna a személyes közösséget, vagy közelséget. Gondolj bele ebbe az egészbe! Ott van negyven napig, imádkozik, beszélget a kietlen pusztán helyen az Atyával és a következő Igében azt olvassuk, hogy kivel beszélget? Az ördöggel. Azt mondjuk, hogy ez a normális, hogy ott vagyunk valahol a pusztán helyen, és akkor beszélgetünk Istennel és beszélgetünk az ördöggel?

Figyelmeztetek, neked nem kell beszélgetni az ördöggel, neked hatalmat kell gyakorolnod fölötte, és parancsolnod kell az ördög felett. Hasonlóképpen, ahogy Jézus is tette, az Igével válaszolva. Te legyél istenközpontú mindig, de tény, hogy ezen a földön, ebben a földi létben, amiben most élünk, itt beszélgetünk Istennel és szólunk az ördöghöz is. Az egyik föl-felé mutató dolog, a másik meg határozottan tudjad, hogy egy lefelé mutató dolog. Egy prédikátor mondta nagyon sok évvel ezelőtt, rengetegszer elhangzott már, ha valamit üzeni szeretnék az ördögnek, azt ráírom a talpamra, hogy olvasd, meg van írva!

Jézus hogyan válaszolt? Hogyan válaszolt mindig, amikor a sátán megkísértette? Egyébként én úgy hiszem, hogy nem ez a három kísértés volt. Mert fel fogom olvasni mindjárt a Márk evangéliumban is ugyanezt a részt, és a Lukácsban is van erről egy igesor.

Úgy gondolom, hogy negyven napon keresztül kísértve volt, nem csak a végén, abban a három napban. Ez az én meggyőződésem, aztán ítéld meg! Föl is olvasom a Márk evangélium első fejezetéből a 12–13. verset, ami elének tár valami egészen mást is, amit úgy szeretünk figyelmen kívül hagyni és nem gondolunk bele, hogy a pusztán helyen valami el akar minket nyelni.

Márk 1,12–13.

12. És a Szellem azonnal elragadá Őt a pusztába.

13. És ott volt a pusztában negyven napig kísértetve a sátántól, és a vadállatokkal volt együtt; és az angyalok szolgálnak vala néki.

Az angyalok szolgálnak vala néki – ez ott van a Máté evangéliumban is ennek az igesornak a végén, de itt szeretném felhívni a figyelmedet arra, amiről nem nagyon hallottam még, és lehet, hogy te sem, hogy a vadállatokkal volt együtt.

Miért készítette a Szent Szellem Márkot arra, hogy ezt a mondatrészt ide beillesse, hogy a pusztában volt a vadállatokkal? Én úgy hiszem, hogy ott nem csupán skorpiók voltak a sziklák alatt, meg gyíkok mászkáltak ott, ott napoztak a kavicsokon, hanem ott olyan vadállatok

voltak, amelyek képesek lettek volna arra, hogy megöljék Őt, megöljék az embert. Miért mondom ezt?

Tudjuk nagyon jól, hogy akkoriban Izraelben élt medve és oroszlán, mostanában csak valamelyik állatkertben. Tehát vadon, szabadon most nem él. Nem tudom, hogy kétezer évvel ezelőtt élt-e, de háromezeröttszáz évvel ezelőtt biztos, hogy élt. Miért? Mert tudjuk, hogy Dávid tizenhat évesen legyőzte az oroszlánt és megölte a medvét, amikor a pár darabból álló kis báránycordáját őrizte. Eltelt azóta néhány év, és ha nem is oroszlán és nem is medve volt az, ami ott volt Jézus körül, lehetett valami olyan ragadozó állat, ami szerintem csak arra várt, hogy ez a testében megviselt, összeszáradt szájú, kicsit lefogyott ember összeessen és megehesse.

Amikor te a pusztaságban vagy, igaz az az igevers, amit ír a Biblia, hogy a sátán mint ordító oroszlán körbe jár, hogy keresse azt, hogy kit nyelhet el. Kit lehet könnyen elnyelni? Aki legyengült, aki a pusztaságban gyenge. Felejtsük el azt az ideologizált képet, hogy Jézus mint Isten volt a földön. Nem! Jézus emberként volt a földön. Volt neki fizikai teste, és a fizikai testnek voltak szükségei. Szüksége volt élelemre és szüksége volt folyadékra. Olvassuk az Igében, hogy a tanítványokkal együtt evett. Tehát ez többször szerepel az Igében, hogy mint ember volt ott. Egy negyven napos böjt után, írja is az Ige, hogy Jézus megéhezett.

Érdekes a kifejezés, hogy végre megéhezett. Nem tudom, mindenki gondoljon, amit akar ezzel kapcsolatban, de én sokkal hamarabb meg tudok éhezni, maradjunk ennyiben. Valószínű, hogy te is. De igazából, amit mondani akarok, hogy bizonyára a testére ezek a dolgok hatást gyakoroltak. Nem gondolnám, hogy egy ágrólszakadt, hajléktalan kinézete volt, nem erről beszélek. De bizonyára ezek az állatok ott voltak körülötte, és van ennek egy szellemi mondanivalója. Ha engeded azt, hogy a pusztaság hatást gyakoroljon rád – Jézus nem engedte, és nem is kapták el Őt a vadállatok –, ha engeded, hogy az a külső szárazság egy belső szárazsággá váljon és kiüresedjél, akkor könnyű prédájává válsz az ellenségnek, a vadállatoknak. Ezek a vadállatok néha más embereknek a képében jelennek meg. Nem tudom, hogy tapasztaltad-e? A gonosz-szájú, a vipera-szájú, a házsártos főnökasszony, vagy akárki. Tehát ez benne van itt az Igében. Bár Jézus éhes volt, hisz mondja az Ige, biológiai értelemben ugye szüksége volt ételre, de nem tudjuk pontosan, de kicsit gondolkozzunk ezen kicsit modern fejjel.

Mi történik akkor, ha nem eszel egy-két napig? Például leesik a vércukrod, elkezdesz szédülni, akár elkezdhetsz remegni is. Volt-e már valaki, aki böjtölt és nem jól csinálta és esetleg ezek a tünetek megjelentek a testében? Nem mondom, hogy Jézus ilyen volt, csak azt mondom, hogy az Ő számára az első kísértés, amit az Ige ír, hogy szólj a kövekhez, hogy a kövek váljanak kenyérré, ez egy valóságos kísértés volt. Nem egy olyan dolog, mintha azt mondanám neked, hogy megkísértelek azzal, hogy gyere föl és rúgjál bele a hangfalba. Neked ez nem kísértés, mert eddig sem akartál belerúgni. De az Ő számára, az Ő teste számára ez egy valóságos kísértés volt, főleg negyven nap után. Hangsúlyozom, hogy Jézus emberként volt ott a pusztában. Az a csodálatos dolog, hogy Ő erre nem tudott mondani. Ezért be tudott teljesedni az, hogy igazából az Ő teste vált kenyérré. Ugye, olyan jó képe van ennek? Ő mondta saját magáról a János evangéliumban, hogy az én testemet fogjátok enni, és ez itt egy hasonlat. Ha Ő megette volna azt a kenyeret, ami a kőből átváltozik kenyérré, akkor Ő nem tudott volna kenyérré válni a mi számunkra. Jézus nem bukik el tehát a kísértésben.

Azért jó, ha az ember tudja azt, és ebben a példában is benne van nagyon szépen, hogy Istennek vannak olyan erőforrásai, amelyeket nem feltétlenül látunk.

Gondolhatnád azt, hogy de hát honnan volt Jézusban ekkora erő? Emberként, nem mint Isten. Isteni mivoltából, erejéből Önmagát kiüresítette. Természetesen Isten is volt, és ember is volt, de nem a természetfölötti képességeiből volt képes arra, hogy negyven napig ne egyen, hanem az emberi odaszánásából.

Mégis volt benne egy olyan erőforrás, egy olyan képesség, hogy negyven nap után azt mondta, hogy nem. Aztán ott van a hatalommal kapcsolatos megkísértés, ott van a dicsőséggel kapcsolatos megkísértés, és benne volt valahol egy erő, egy belső erő, ami képessé tette Őt arra,

hogy azt mondja, nem. Úgy gondolom, hogy mi mindnyájan elbuktunk volna itt. Azt mondod, hogy á, dehogy, nem! Lehet, hogy nem most, hogy itt vagy és egészséges vagy, és megy a klíma, és bereggeliztél. De holnap, holnapután, egy hét múlva, két hét múlva már, ha nem jutnál élelemhez és minden kilátástalan lenne, akkor lehet, hogy felcserélnéd a vagyonodat egy zsíros kenyérré. Ő negyven nap után tette ezt meg, és megvolt benne az erő. Hol volt ez az erő?

Ha benne megvolt, mint emberben, akkor benned is megvan! Benned hol van ez meg, hogy képes vagy mindenben keresztülmenni, mindenben keresztülküzdeni magad, képes vagy minden kísértésnek ellenállni? Honnan van ez az erő benned?

Mit mondott Jézus a Szent Szellemről? Hogy felbuzognak azok a te szívedből. Ott van benned. Olyan túlaradó képességek vannak a szellemedben, amik nincsenek kihasználva. Olyan túlaradó békesség, olyan túlaradó erő, túlaradó hit és mindenféle dolog, amire szükséged van az életben, hogy igazán jó életet éljél, ezek ott vannak benned, amiről te nem is tudsz, ha nem ismered azt, hogy mi van benned.

Olyan ez egy kicsit, mint amikor rengeteg keresztény és karitatív szervezet is Afrikába megy, és kutakat ásnak az ott lakó embereknek, mert szomjan halnak meg és elhullanak a melegben, és nem tudnak tiszta vizet inni úgy, hogy közben a lábuk alatt víz van, és meghalnak. Ott van az erőforrás alattuk, egy kutat kellene ásni, vagy fúrni és ihatnának és életben maradhatnának. De vagy nem tudnak róla, hogy mi van a lábuk alatt, vagy nincs meg hozzá a képességük, vagy a készségük ahhoz, és segítségre szorulnak.

Ezért te ma halld meg, hogy egy mély víz, egy mély kút van a szívedben, amiben élő víz van, ahonnan lehet meríteni! Sőt ez már megvolt az ószövetségben is, ha nem is úgy, mint ahogy most az újszövetségben, mert akkor nem voltak újjászületve.

De gondolj József élettörténetére, eladták a testvérei, Potifár házába került, az egyik kedvenc történetem az Ószövetségből. Mindenki ismeri, rengeteget beszéltünk már róla. Ott volt és feladhatta volna. Ott volt a kietlen, puszta helyen, a megaláztatott helyen rabszolgaként, de a szívében volt egy meggyőződés, egy hit, amiből merített újra, és újra, és újra. Annyira támaszkodott Istenre, és Ő oly mértékben megnyilvánult az életében, hogy Istennek nagy kegyelme volt rajta, és rabszolgaként is meglátszódott az életén az, hogy bármihez nyúl, minden áldásossá válik.

Oly mértékben volt áldott, hogy Potifár a saját vagyona felülvizsgálójává tette őt. A rabszolgatartó. Aztán azt mondod, hogy igen, megérkezett a teljesség, de ez még mindig nem a teljesség volt a számára, hogy egy rabszolgaként igazán „befolyásos” emberré vált. Ismerjük a történetet, jött az asszony, a Potifár felesége, és ha szépen akarom fogalmazni, akkor azt kellene mondanom, hogy együtt akart vele hálgni. Nem csak egyszer, hanem írja az Ige, hogy újra és újra ezzel kísértette azt a huszonéves, életerős fiatalembert, akinek a helyében nem tudom hány száz férfi mondta volna, hogy nem tudja meg senki, rendben van, hát legyen! Itt vagyok férfiemberként, nekem is szükségem vannak. Azok az érzelmi, meg testi vágyak, amik Istentől vannak belém teremtve, hát akkor adjunk ennek teret! Hogyan tudott ennek ellenállni a hazájától, a családjától, mindenkitől távol, teljesen egyedül József? Hogyan volt erre képes? Nők is bele tudják helyezni magukat a történetbe fordított esetben. Mindenki képzelje magát ebbe bele! Hogyan volt erre képes? Honnan volt meg benne az erő ehhez? Honnan volt meg benne ez a szilárd elhatározás, hogy nem ártok én se az én gazdámnak, se az én Istenemnek. Hogyan tehetném ezt meg?

Olyan sokan vannak ma is így, akik ezen a helyen, ami hiába volt egy gazdag hely, hiába élt jól ott rabszolgaként, de azért egy pusztaság volt, mert nem azon a helyen volt, ami a rendeltetési helye. Ez mutatja nekünk azt is, hogy amikor nagy házad van is, és nagy autód, és házasságod, és körbevesznek emberek, akkor is élhetsz puszta helyen, magányosan. De megvolt benne az erő. Írja a Példabeszédek 20,5:

Példabeszédek 20,5.

5. Mély víz a férfiónak szívében a tanács; mindazáltal a bölcs ember kimeríti azt.

Mély víz az ember szívében az, hogy mit kell csinálnod, a bölcs ember kimeríti azt. Minden pusztá helyen, minden nehéz helyen, minden körülményben tudhatod, hogy mit kell tenned. Főleg most az újszövetségben, amikor a szellemünk újjászületett és a Szent Szellem bennünk él, hogyan tudnád! Csak ezt meg kell ismerni, meg kell tanulni, és erőfeszítést kell tenni. A kutat nem úgy ássák, hogy fogok egy követ, arrébb rúgom a felszínen és akkor felbugyog a víz. Még csak nem is egy ásónyomot kell ásni, még csak nem is kaparászol három percig a homokban, hanem egy erőfeszítés mélyre ásni, hogy igazi élő víz jöjjön elő, ami téged táplálni tud.

Látjuk, hogy ez ott volt már az ószövetségi emberekben is úgy, hogy nem voltak újjászületve, hát még akkor nekünk, akiknek nagyon nagy előnyünk van az ószövetségi hívőkhöz képest, hogyan lenne ez meg. Zárójelben mondom, hogy de megvan a véleményem a mai kereszténységről! Mindenki érti ugye, hogy mit akarok ezzel mondani? Ez a tutyimutyiság, ez a szabadjára engedjük magunkat, ez a kényelmesség! Nem ilyenek akarunk lenni! Igazi példái akarunk lenni a világi ember számára, hogy így is lehet.

Tehát Istennek vannak erőforrásai, amiket te nem feltétlenül látsz, és nem feltétlenül tudsz, de attól még létezik. Egy egyszerű példát hadd mondjak. Ha fölteszek neked egy kérdést azzal kapcsolatban, hogy hány kilométert tudsz lefutni? Mondj egy számot! Mindenki magában. Ötöt, tízet? Meddig tudsz elfutni? Meddig bírod? Idősebbek azt mondják, egy-két kilométert, fiatalabbak többet, valaki azt mondja, semennyit. De legyen, mondjuk, tíz kilométer, az egy szép nagy szám. Nem mondom, hogy nekem milyen állapotban lenne a testem, és hogy dobogna a szívem, ha tíz kilométert futnom kellene! Azt mondjuk, hogy eddig tudunk elmenni. Mi van, ha azt mondom neked, hogy a gyermeked irtó rossz helyzetbe került tizenkét kilométerre tőled. El tudnál futni akkor odáig? Akkor el tudnál. Tudod miért? Mert olyan tartalékok vannak benned. Biológiai értelemben is a mellékveséd termeli az adrenalint, ami olyan plusz löketet tud neked adni, ami tovább tud téged vinni annál, mint ahova magadtól el tudnál jutni a saját erőforrásaiddal.

De mégis benned van, még a természetes szinten is. Hát hogyan lenne Isten által! Olyan mélységei vannak a szellemünknek, aminek csak a felszínét kapirgáljuk, mintha ott lenne egy bővizű kút bennünk és akkor egy kis csészét így madzagon belelógatunk. Ő tud vizet fakasztani a pusztában, megtette ezt a zsidóknak is. Ő tudott vizet fakasztani a sziklából. Ő tudott vizet fakasztani a kietlenben.

Van egy érdekes dolog, ezt csak így érdekességképpen mondom el, hogy emlékeztek a Noéval kapcsolatos özönvízre? Azt mondta Isten neki, hogy negyven napig és negyven éjjel esni fog az eső. Így van? Aki ismeri az Igét, az olvashatta ezt. De nem mondott el Isten itt Noénak mindent. Nem mondta azt el, hogy az eső, és az áradás, a víz az nem csak felülről fog jönni, a felhőkből. Mert azt írja utána az Ige, amit nem kötött igazából Noé orrára, hogy felfakadtak a mélység vizei és a földből előtörték a forrásvizek, és ez a kettő okozta azt a nagy áradást, ami elöntötte az egész földet.

Mi sokszor számítunk az esőre és a vízre fönről, vagy valamiféle jó dologra, vagy valamiféle olyan dologra, amiről úgy gondoljuk, hogy Isten ezt tudja használni, hogy megáldjon minket. De Istennek vannak olyan rejtett, a szemed által nem látható erőforrásai, amikről nem is tudsz talán, de Neki mégis vannak. Az Ő keze nincs megkötözve, nincs hátrakötve. De a mi korlátozott hitünk, a korlátozott gondolkozásunk, a korlátozott elménk meg tudja kötni Isten cselekvő kezét az életünkben.

Úgyhogy Istennek vannak váratlan helyei és olyan nem látható helyei, ahonnan tud rád áldást bocsátani akkor is, ha pusztaságban érzed magad. Az az igazság, hogy nem csak azon a módon tud téged megáldani, vagy nem csak arról a helyről tud téged megáldani, ahonnan te várod, hanem más helyről is. Halleluja!

Sok ember szomjan hal és éhen hal, pedig lenne lehetősége arra, hogy igazán jól éljen. Vannak olyan dolgok az életünkben, amelyeket nem mi határozunk meg. Vannak olyan

dolgok az életünkben, amire nem feltétlenül van túl nagy befolyásunk. Lehet, hogy valaki egyedülálló anyaként neveli a gyermekét, lehet, hogy valaki átélt egy nagy traumát, a szülei, testvérei, vagy a saját gyermekei, vagy a saját testével kapcsolatban, lehet, hogy valakinek át kellett mennie egy csúnya, nagyon rossz váláson, lehet, hogy valaki anya nélkül vagy apa nélkül nőtt fel, lehet, hogy valaki betegséggel született a testében, korlátozva.

Rengeteg példát lehet hozni, amit nem feltétlenül a te hatásköröd megelőzni, vagy tenni ellene. Leépítés van egy cégnél és pont téged is elküldenek. Nem feltétlenül tudod ezt megakadályozni. Nem mi határozzuk meg, hogy milyen pusztán akarunk keresztülmenni. Nem úgy működik ez, hogy választok magamnak egy kényelmes dolgot, amin keresztül majd én a jellemembe kiformálódom.

Választok magamnak egy olyan területet, ami az én számomra szerintem komfortos. Nem mindig tudjuk ezt megtenni. Amikor autót választasz magadnak és van pénzed bőven, akkor olyan autót veszel, amire van pénzed, amit te választottál magadnak. Lehet benne bőrülés, meg klíma, meg kamera, ami hátrafelé is néz. De nem mindig van ez így. Én annak idején olyan autót kezdtem el vezetni tizenkilenc évesen, amiben nem volt fűtés és télen, amikor mentünk szolgálni, a Škoda 120-ban olyan hideg volt, hogy a leheletem belülről ráfagyott a szélvédőre, és ahogy belülről kapartam le, hogy kilássak, bekapcsoltam a ventilátort, ami hideg levegővel fújta az arcomba azt, amit lekaptam. Akkor ez volt, de mégis mentünk, és mégis csináltuk. Ma már jobb autóval járok.

De akkor, ha azt mondom, hogy legyintek az egészre, most nem lehetnék itt. Az ember keresztülmegy dolgokon. Ne vedd meg azt a helyet, ahol vagy, abban az értelemben, hogy ne állandóan csak a méltatlanság, a keserűség, a zúgolódás legyen benned, hanem legyen benned az, hogy ezen keresztül fogok menni, mert keresztül akarok menni rajta, és nézz előre! Amíg az ember nem kerül bele egy élethelyzetbe, addig nem is tudja, hogy milyen ott lenni benne. Mert annyira tudjuk bátorítani a másikat, hogy tartsál ki, ezt csináld, azt csináld, így kell viselkedni, így kell hozzáállni, ezt kell tenni ekkor. De amikor te benne vagy, akkor tudod bizonyítani, hogy amit te most mondtál a másiknak, mint jó tanácsot, olyan nagy bátorsággal és nagy hittel, hogy ezt ilyen könnyű megcsinálni igazából. Ha te vagy benne, akkor bizonyítsd! Az embernek mindig van lehetősége bizonyítani ezt. Amit tudhatsz az, hogy bármilyen helyzetben vagy, bármilyen helyzetbe kerülsz, Isten veled lesz! A Szent Szellem átvezet téged a kietlen földön és ezért nem kell félned semmitől! Elmondom még egyszer. A Szent Szellem átvezet téged a kietlen pusztá helyeken is és nem kell félned semmitől! Nem kell félned semmitől! Nem kell megengedned semminek, hogy a félelem által elnyomjon.

Dávid az egyik legjobb példa, és talán az egyháztörténelem, vagy világtörténelem leg-híresebb zsoltára a 23. zsoltár. Nagyon sokan ezt fejből tudják idézni, nagyon sokan ezt a mélységéig értik, és nagyon sokan nem értik, hogy igazából mi ebben olyan szép, meg mi ebben olyan jó. Az Úr az én pásztorom! Hát szeretném látni az életemben! Az Úr az én pásztorom! De Dávid ezt úgy írta le és úgy mondta ezt, hogy komolyan is gondolta, komolyan hitte, és meg is élte mindezt. Itt felolvasom az egészet, és annak a fényében, amit idáig hallottál az elmúlt fél órában, hallgasd ezt a pár igesort. Dávid hasonlóképpen a pusztaságban, a kietlenben száműzöttként – az éppen akkor regnáló király zászlajára volt feltűzve az, hogy fogjátok el Dávidot és gyilkoljátok meg – ennek a lelki világában élte és írta meg ezt a zsoltárt. Egy barlangban, ahol szinte össze volt zárva a számkivetettekkel, mondta és írta azt, hogy az Úr az én pásztorom.

Zsoltárok 23,1–6.

1. Az Úr az én pásztorom; nem szűkölködöm.

Ezt nem a palotában írta, nem akkor, amikor beiktatták őt, és megkoronázták, és beült a készbe, és beült a kincstár elé és azt mondta, hogy semmiben nem szűkölködöm, szolgálók vannak előttem, körülöttem, mindenfelé és nézik és keresik a kegyeimet, hanem a pusztaságban volt. Azon a pusztá helyen, amit meg fogsz látni, ha még nem láttad, akár Izraelben.

De a magad életében is voltak és vannak ilyen pusztá helyek, ott megláthatod te is azt, amit Dávid meglátott, hogy az Úr a te pásztorod és nem szűkölködsz.

2. Fűves legelőkön nyugtat engem, és csendes vizekhez terelget engem.

Csendes vizekhez. A csendes vizek a nyugodt vizek. A csendes vizek nem a háborgó tengert jelképezik itt, hanem azt a helyet, ahol békesség van. Dávid ott nem békességben volt, nem volt jól vetett ágya, nem voltak szolgálói, neki kellett lelőni az antilopot ott a pusztában, ha sikerült, vagy neki kellett elfognia a gekkót és nyársra tűzni, hogy egyen valamit, és voltak forrásvizek. Talán el fogunk menni En-Gedibe, majd jövőre, és arra a környékre, ahol Dávid bujdokolt. Ott írta, hogy:

3. Lelkemet megvidámítja, a megigazultság ösvényein vezet engem az Ő nevéért.

4. Még ha a halál árnyékának völgyén megyek is át, nem félek a gonosztól, mert Te velem vagy; a Te vessződ és botod, azok vigasztalnak engem.

Itt álljunk meg újra. Tudta Dávid, hogy hol van, nem valamiféle cserjének a leveleit, meg bogyóit törte össze, amit beszívott és valami hallucinogén drogot szippantott, amikor ezt írta. Tisztában volt azzal, hogy az a hely, ahol van, az a halál árnyékának a völgye. És azt írja, hogy még ha a halál árnyékának a völgyén megyek is át, nem félek a gonosztól, nem félek a vadállattól, nem félek az ellenségtől. Mert én olyan erős vagyok? Nem! Mert Te velem vagy, a Te vessződ és botod, azok vigasztalnak engem! Te vagy az én pásztorom, a Te pásztorbotod az, ami vezet engem. Te vagy az én segítőm, a Te pásztor vessződ, azok vigasztalnak engem.

5. Asztalt terítesz nékem az én ellenségeim előtt; elárasztod fejem olajjal; csordultig van a poharam.

Látod-e itt azt, hogy ez a mód és ez a minta, amit nekünk tennünk kell, amikor pusztá helyen vagyunk. Dicsérni Istent az Ő jóságáért! Megbízni abban, hogy Ő jó, és elhinni azt, hogy amit Ő mondott, az igazság. Asztalt terítesz nékem az én ellenségeim előtt, elárasztod a fejem olajjal. Az olaj mindig a kenet szimbóluma az Igében, mondhatni úgyis, hogy az Ő jelenlétének a megnyilvánulása és hasonlata az Igében. Csordultig van a poharam. Túláradásban élek. Bizonyára nem az anyagi, és a fizikai, és a gazdasági értelemben gondolta ezt ő szó szerint, hogy aztán nekem annyi pénzem van, és olyan túláradásban vagyok, hogy ide nekem, az egész utcát megveszem! De mégis azt mondja, hogy elárasztod fejem olajjal, csordultig van a poharam. Ez abból a közösségből, abból az imádkozó életből, abból az imádó életformából fakadt Dávidnak, amiben ő élte kisgyerekkorától az életét. A rossz körülmények, a rossz helyzetek ellenére is.

Hadd mondjam el, nem ismerem az élethelyzetedet, de mindannyian biztos, hogy sokkal jobb helyen vagytok most, mint amiben Dávid ott volt. Tizennégy évet volt Dávid ezen a helyen, vagy tizenhetet. Nem is tudom pontosan. Tehát nem egy-két hónapról van szó, amit ki kellett neki bírni, nem is egy-két évről, hanem nagyon hosszú ideig volt ő ott. Aztán nagyon érdekes, hogy amikor hatalomra került, negyven évig uralkodott, negyven évig volt a trónon. De ami miatt király tudott lenni, Izrael királya, akire még ma is a zsidók úgy tekintenek, hogy az etalon király az, ami a szívében volt, hogy tudta, hogy mit és hogyan kell csinálni akkor azon a helyen, amit a Biblia pusztaságnak nevez. Tudta, hogyan álljon hozzá a dolgokhoz, soha nem fordult Isten ellen, nem lázadott, és nagyon fontos és számomra nagyon kedves dolog, hogy nem lázadt fel emberek ellen sem. Pedig megtehetette volna, mert az igazság és a reális gondolkodásmód és minden egyébként ömellelte állt. Mert Saul megbolondult, démonizált lett és teljesen eszét veszítve tört rá, és mégsem lázadt föl ellene, hagyta az igazságosan ítéltre. Nem toltta magát előre, nem jelentkezett a zsidó embereknél, hogy figyeljete, nézzétek meg Sault, hogy milyen, nézzétek meg az én életemet, hogy én milyen vagyok és döntsetek! Szerintetek melyik lenne jobb nektek királyként, a mostani, vagy esetleg nem kéne választani egy jobbat helyette? Nem tette meg. Az ő fia, Absolon azonban már ugyanezt megtette. És akkor sem csapott le erős kézzel Dávid, hanem akkor is azon a pusztá helyen, amikor már király volt, inkább a békesség kedvéért elengedte az egészet, hagyta az igazsá-

gosan ítélőre, és Isten utána újra fölemelte őt. Tehát nem lehet azt mondani, hogy Dávidnak könnyű élete volt, legalábbis a tinédzser és a húszas éveiben. Nehéz volt, száraz helyen volt, kemény helyen volt, ami megpróbálta őt. De itt nyilvánvalóan kitarja előttünk a szívét.

6. Bizony, jóságod és kegyelmed követnek engem életem minden napján, s az Úr házában lakozom hosszú ideig.

Csodálatos zsoltár. El lehet ezt mondani, mint amikor az ember ledarál valamit, és el lehet mondani úgyis, hogy az ember belegondol abba, hogy mi ennek a háttere. Én úgy gondolom, hogy itt, amit a Zsoltárokból olvasunk, ez az abszolút igazság. Isten a sötétségből, ahogy őt is hirtelen a világosságra hozta, ugyanúgy téged is képes a sötétségből a világosságba hozni. Ahogy Józsefet Potifár felesége ágyba akarta húzni, és ennek ő ellenállt, pedig ő volt a tisztességes és az igaz, mégis ő került bajba, börtönbe került. A történet tanulsága röviden, és idekapcsolódik, hogy megint egy viszonylagos jó helyről egy nagyon rossz helyre került. De ott a börtönben is, olvassuk és látjuk az ő szívének a hozzáállását, hogy nem engedte el a reménységét, nem engedte el az Istenben való hitét. Mondhatta volna azt, hogy Istenem, eddig is Tebenned bíztam és most nézd meg, milyen helyzetbe kerültem! Téged szolgállok, Téged képvisellek, aztán miért nem vagy mellettem? Miért nem mentettél meg? Miért nem csaptad nyakon ezt az asszonyt? Én nem tehetem meg, de te megtehettél volna!

Börtönbe került, és ott is olyan jól viselte magát, hogy a börtönben is egy vezetővé vált. De a lényeg, hogy még mindig börtöntölteléként az álmokat megfejtette. A történetet ismered. Egyik nap reggelén még csapzott, zsíros, hosszú hajjal, szakállasan, lerongyolódott ruhában volt a börtönben, aztán hívhatja a fáraót, merthogy ő képes megfejtetni az álmokat, megborotválkozva, felöltözve, aznap délután már az akkori világbirodalom második emberévé vált. Tehát az, hogy te lent vagy a pusztaság gödrében és a legmélyén a helyzetnek, a legkilátástalanabb helyén, az nem jelenti azt, hogy Isten ne tudna nagy hirtelen téged fölemelni és adni neked egy dicsőséget, adni neked egy felemelést, egy olyan előléptetést, ami túlmutat minden emberi képzeleten és értelmén.

Egyébként Jézusnak is volt egy ilyen belépője. Jézus gyerekkoráról viszonylag sokat tudunk, hogy hogyan született meg, milyen körülmények között, aztán csecsemőkorában Egyiptomban élt, visszakerültek Názáretbe, ott nevelkedett. Aztán kimarad egy sokéves sztori a történetből, és tizenkét éves koráról van egy kis betekintésünk, amikor ott a templomban, elvesztették Őt a szülei. Onnantól kezdve tizennyolc éven keresztül semmit nem tudunk Jézusról. A teljes homályban van az élete előttünk. Isten nem adta meg nekünk a rálátást arra, hogy Ő mit, és hogyan, miként csinált. Megvan ennek az oka Isten részéről, bizonyára. De a lényeg, hogy Keresztelő Jánosnál, aki akkor volt a próféta Izraelben, akihez a tömegek mentek, akihez odamentek a zsidók és ő a Jordánban keresztelte őket, egyszer csak a tömegben észrevette Jézust. Vagy legalábbis Jézus odament hozzá, és János kapta a kijelentést, kinyilatkoztatást, mert nem volt ráírva a homlokára, hogy én vagyok a Messiás. Íme, az Istennek Báránya, aki elveszi a világ bűneit! Tehát egy tizennyolc éves teljes elfedezésből egyik pillanatról a másikra a népszerűségi listák elejére kerül Jézus, és az ismertség helyére kerül. Aztán ezt még fokozta, tette a csodákat, elkezdett szolgálni.

Tehát megvannak az idők, amiket el kell tölteni egy helyen. Jézus nem tizenkét évesen ment a keresztre, nem is huszonkét évesen, nem is huszonnyolc évesen, hanem harmincévesen kezdte el a szolgálatát, addig el kellett teljen egy bizonyos idő. A szolgálatát ráadásul a pusztaságban kezdte a vízkeresztiség után. Tehát a felkészülés ideje sohasem elvesztegetett idő, akármeddig is tart ez számodra. Ne vesd meg sem a kicsiny kezdetet, sem azt, ha esetleg nem abban az ütemben haladsz és fejlődsz, ahogy te azt elgondoltad. Mert Jézus is huszonkét évesen fizikai értelemben készen lett volna arra, hogy elhordozza a keresztet, de nem ez volt az idő teljessége.

Valószínűleg már nem lesz idő, hogy ezt kibontsam mélyebben, de van még itt egy-két gondolat, amit szeretnék elmondani. Most egy pár dolgot kihagyok, egyszer majd folytatom ezt a részét, de van egy dolog, amit most el szeretnék mondani ezzel a puszta környezettel és

puszta hellyel kapcsolatban, ami most ennek az üzenetnek részben az egyik fő mondanivalója. Még pedig az, hogy nagyon sok keresztény úgy gondolja, hogy az a dolga, hogy megváltoztassa azt a környezetet, amiben van, és amiben él, és ami körülveszi őt, és mindenképpen az ő feladata az, hogy azt a környezetet, amiben van, azt megváltoztassa. Értsd jól, hogy mit akarok mondani. Hatást gyakorolunk a környezetünkre, a világosságai vagyunk a világnak, a föld sója vagyunk, megízésítjük a világot, de nem lehet ezt mindenre ráhúzni. Jézus, amikor a pusztában volt, nem tette azt oázissá. Nem könnyebb lett volna neki? A Szellem odavezette, és Jézus pénzt tett a hal szájába, a viharos tengert lecsendesítette, a természetfölöttiben járt a vízen. Megváltoztatta a pusztaság természetét? Nem! A pusztaság természete hatást gyakorolt Őrá és Ő volt az, aki ebben megállt. Amit mondani szeretnék ezzel az, hogy nem feltétlenül tudod megváltoztatni az életed minden egyes apró körülményét, vagy akár a nagy globális dolgokat, de az a dolog téged a jó értelemben meg tud változtatni. Mert állhatatossá tesz, bizalommal teljessé tesz, hálássá tesz, vagy legalábbis tehet, kitartóvá tehet. Érted, ugye? Ha csak arra gondolok, hogy amikor Jézus eljött kétezer évvel ezelőtt, akkor Izrael a Római Birodalom által elnyomott provincia volt, vagy a világ szélén egy kis porfészek. Megtehetette volna Jézus azt, hogy egy globális világbirodalommá virágoztatja fizikai értelemben a zsidóságot? Megtehetette volna, sőt, a zsidók ezt várták tőle, hogy a Messiás majd ilyen lesz. És nem tette meg, és nem buktatta meg az akkori helytartót, meg senkit se, és nem lázított ellenük. Van ebben valami nagyon figyelemre méltó. Azok a dolgok, amelyek körbevesznek minket, természetesen befolyásolhatóak, és befolyásolunk is sok mindent. De ne akarjunk mindent megváltoztatni, akarjunk mi megváltozni! Olyan emberré válni, hogy bármi történik a világban, könnyedén keresztülmegyek rajta. Mintha azon dolgoznál, hogy minden olcsóbb legyen, hogy te ki tudd fizetni. Én nem ezen dolgozok. Én azon dolgozok, hogy minél gazdagabb legyek, hogy könnyebben ki tudjam fizetni, akármilyen drága. Érted a gondolkodásbeli különbséget? Nehogy már az gyakoroljon hatást rám abban az értelemben, hogy engem lefelé húzzon! Ha kell, megváltozom. Ha kell, kitartóbb leszek. Ha kell, türelmesebb leszek. Ha kell, akkor nagyobb bizodalmat építek ki az Úrban és bőségesebb lesz a hálaadásom. Ha kell, akkor mélyebbre ások a kútban. Ha kell, akkor többet olvasok az Igéből. És ha kell, akkor nem halogatom az engedelmisséget, mert az engedelmisség halogatása egyenlő az engedetlenséggel! Ha kell, akkor én megváltozom és odaszánom magam, és kikapcsolom a tévét, és ha nincs kedvem, akkor is lenyírom a füvet. Egyszerű hétköznapi dolgok ezek. Hogy ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem úgy legyen, ahogy Ő akarja.

A zsidók számára a pusztaság azért volt ott Egyiptom után, hogy a környezet hatására ők változzanak meg. Isten nem úgy vezette a zsidókat, hogy például, föl a Nílus torkolatához, hajóra rakta őket és akkor átmennek a Földközi tengeren, hogy ne kelljen nekik a száraz pusztában, ott a forró homokon sétálgatni. Azért mentek ott és az volt Istennek a célja ezzel, hogy a zsidók szíve megváltozzon. Sokszor a puszta dolgok, a puszta helyek, ahol vagyunk, ahol éljük az életünket, azért vannak, hogy ennek a rossz környezetnek a hatására mi megváltozzunk jó irányba. Ne mondd nekem azt ezek után, légy szíves, hogy Isten ilyen meg olyan rossz dolgokat hozott az életembe, hogy engem jobbra neveljen! Nem ezt mondtam! Nem erről prédikáltam! Isten gonoszsággal nem kísérhető. Főleg nem azzal, ha te magad okoztad azt a bajt, amibe belekerültél és magad miatt vagy a pusztában. Nem erről beszéltem ma. Úgyhogy ilyen levelet nem szeretnék kapni, meg üzenetet, mert erre nem is fogok válaszolni. Arról beszélek, hogy az élethelyzetek jönnek, és ezek az élethelyzetek letesztelnek téged, és mindig van lehetőség, még ha hibáztál is, még ha el is tévesztetted – zárójelben mondom, hogy el is tévesztetted, nem egyszer és én is –, akkor is Isten ott van veled és ott lesz velünk ezután is. Van, amikor a környezet tesz minket szívóssá, a környezet tesz minket kitartóvá, szikárrá, olyan emberré, akivé igazából Isten akarja, hogy váljunk. Van, hogy a puszta és a nehéz helyzetek felépítenek téged azért, mert rákényszerítenek arra, hogy egy kis

erőbedobást tegyél, hogy egy kicsit megfeszítsd magad, hogy munkára fogjon téged, hogy elkezdj egy kicsit másképpen gondolkodni. Az a szikár és rossz élethelyzet arra készítet téged, ha jól fogod meg ezt a helyzetet, hogy abból tanuljál, cselekvésre készítet. Arra készítet, hogy valamit csinálj és kezdj magaddal, és ne az önsajnálásban, ne a keserűségben, ne a sírdogálásban, ne a befelé fordulásban éld az életed, hanem kezdj valamit magaddal. Kedvenc mondatom, hogy állj a tükör elé és adj egy pofont annak, akit ott láatsz, ha nem így van. Ez is egy képletes dolog, ezzel kapcsolatban sem szeretnék üzenetet kapni. De föl kell magunkat ráznunk, ahogy Dávid is fölgerjesztette magát. Időről időre erről, azt hiszem, hallanunk kell, hogy ne süppedjünk bele az egyhangúságba, a monotonitásba, ne süppedjünk bele abba, hogy nincs változás és akkor megelégedünk vele, hogy ez van, nem lehet mit tenni, én most már a kenyérem javát megettem, nincs igazából már a változásnak lehetősége! Akárhány éves vagy, a legszebb éveid előtted állnak. Elmondom még egyszer! Akárhány éves vagy, a legszebb időszakod, a legszebb korszakod előtted van még! Így is hozzá lehet állni az élethez. Halleluja! Ámen! Dicsérjük az Urat!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

AZ ÜDVÖSSÉG IMÁJA

*„Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról,
és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta
Őt a halálból, üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk
a megigazulásra, szájjal teszünk pedig vallást
az üdvösségre.” (Róm. 10,9–10)*

**Hiszem, hogy Jézus Istennek Fia.
Hiszem, hogy Jézus meghalt az én bűneimért.
Hiszem, hogy Jézus feltámadt a halálból az én
megigazulásomért, a Biblia tanítása szerint.**

**Kérlek, Jézus, legyél az én Uram!
Kérlek, Jézus, legyél az én Megváltóm!
Kérlek, Jézus, legyél az én Gyógyítóm!
Költözz a szívembe és teremts újjá engem!**

**Jézus, Te vagy az én Uram!
Jézus, Te vagy az én Megváltóm!
Jézus, Te vagy az én Gyógyítóm!**

**Meg vagyok váltva! Újjászülettem Krisztusban.
Az Ő szent vére megtisztított minden bűntől.
Köszönöm, Úr Jézus, az örök életet! Ámen.**

ELÉRHETŐSÉGEINK

POSTACÍM: 1203 Budapest, Török Flóris u. 70.

TITKÁRSÁG: +36 (70) 428-4144 **ÚJ!**

E-MAIL: titkarsag.ksze@gmail.com **ÚJ!** (Kántor Ibolya)

SKYPE: kszetitkar • HONLAP: www.ksze.org

INTERNET RÁDIÓ: www.kszeradio.hu

YOUTUBE: KSzEVideo

ÚJSÁG SZERKESZTŐSÉG: oromhirado@gmail.com **ÚJ!**